

Una mal anomenada introducció

Lluís Bonada

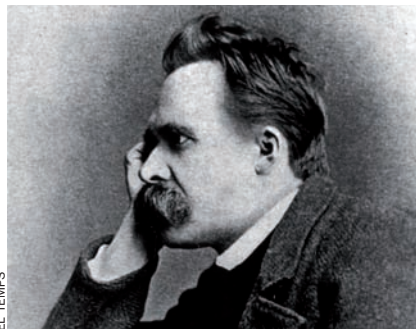
El naixement de la tragèdia

FRIEDRICH NIETZSCHE
Introducció de Jaume Pòrtulas.
Traducció de Manuel Carbonell.
Adesiara Editorial. Martorell,
2011. 232 pàgines / 22 euros

“En el moment de posar el punt final a aquesta ja massa llarga ‘Introducció’, m’adono que he esmerçat molt de temps a discutir analíticament una sèrie d’aspectes d’*El naixement de la tragèdia* i que potser no m’he entretingut prou a valorar-ne la vastitud, l’ambició i la genialitat de conjunt”, escriu Jaume Pòrtulas a la nota final de la “Introducció”. Potser, afegeix, “hauria de demanar excuses per aquest tret de ‘socratism racionalitzador’ [...] i per la reticència a lliurar-me a l’entusiasme

dionisiac que s’emporta sovint els comentadors i els estudiosos del solitari de Sils-Maria.”

Llarga o no, el fet és que allò que l’editor i el prologuista presenten com a “Introducció” no ho és gens, i el qui hauria de demanar excuses és l’editor, perquè el lector vol una presentació de l’obra bàsicament informativa, i no un assaig, per brillant que sigui –i aquest

EL TEMPS

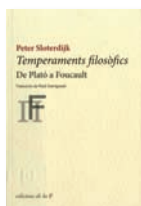
Friedrich Nietzsche

ho és– destinat a comentar i discutir alguns aspectes de l’obra.

Mancant-hi una introducció com cal, el lector es trobarà amb una incongruència: la contracoberta diu que *El naixement de la tragèdia* és la primera obra de l’autor, però el llibre s’obre amb un text a tall de pròleg, “Assaig d’autocrítica”, en què Nietzsche fa referència a un llibre posterior, *Així parlà Zaratustra*.

La solució del misteri l’hem trobada en una altra traducció recent de Nietzsche, *Sobre veritat i mentida en sentit extramoral*, publicada per Edicions de la Ela Geminada. El traductor, Josep-Maria Terricabras, sí que hi escriu una introducció: emmarca l’abans i el després de la redacció de l’obra amb rigor didàctic, i dóna algunes claus per a la interpretació del text. Per sort, només un any abans d’escriure *Sobre veritat i mentida*, Nietzsche publica *El naixement de la tragèdia* i Terricabras ha de parlar d’aquest llibre. Gràcies a això, hi recorda que el text “Assaig d’autocrítica” no és el pròleg original, sinó el que va escriure per a la tercera edició d’*El naixement de la tragèdia* i, per tant, pot parlar-hi de llibres apareguts amb posterioritat a la primera edició.

Viure filosòficament, a través de dinou pensadors

Temperaments filosòfics. De Plató a Foucault

PETER SLOTERDIJK
Traducció de Raül Garrigasait. Edicions de la Ela Geminada. Girona, 2011.
136 pàgines / 16 euros

Sense ser una història convencional de la filosofia, l’autor sap mostrar al lector –com poques històries d’aquesta disciplina– en què pot consistir viure filosòficament. Mitjançant dinou retrats concisos de gegants intel·lectuals, l’autor es proposa, més que descriure teories, evocar existències concretes lliurades al risc de pensar. Sloterdijk hi demostra que és un dels pensadors contemporanis que saben parlar amb més llibertat de la tradició filosòfica.

Dimensió espiritual amb pluralitat cultural i religiosa

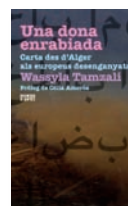

Vers un temps de síntesi

XAVIER MELLONI
Fragmenta Editorial. Barcelona, 2011.
252 pàgines / 19 euros

Després d’un segle d’ideologies fèrries que negaven l’Invisible i de teologies sobre la mort de Déu, ens trobem davant un paradigma en què el ressorgiment de la dimensió espiritual conflueix amb la pluralitat cultural i religiosa. El repte és que aquest ressorgiment integri les aportacions de les generacions precedents, tant de les que van pertànyer a la primera innocència com de les més recents que van aportar una actitud crítica respecte a les religions.

Carta feminista des d’Alger als europeus desenganyats

Una dona enrabiada

WASSYLA TAMZALI
Traducció d’Àlvar Valls i Roser Carol.
Tres i Quatre. València, 2011.
114 pàgines / 17 euros

Wassyla Tamzali, feminista algeriana, interpel·la els intel·lectuals occidentals que van lluitar per la universalitat dels drets humans i que són incapaços de pensar aquesta universalitat més enllà d’Europa. El llibre evidencia la renúncia del pensament europeu davant la puixança dels grups comunitaris i passa pel sedàs les idees de tolerància, “laïcitat oberta”, “islam moderat” i “dret a la cultura” i les seves conseqüències als països àrabs i musulmans.